

Az értékeknek tovább kell élni! Beszélgetés Joós Tamás igazgatóval

Kőrösi Csoma Sándor
Kőbányai Kulturális Központ – Budapest

„A Kőrösi Csoma Sándor Kőbányai Kulturális Központ 2011. január 1-jén jött létre a 19. századi gyökerekkel bíró Pataky Művelődési Központ és a korábbi Kőbányai Gyermek- és Ifjúsági Szabadidő Központ összevonásából. A Kőbánya kulturális életét meghatározó intézményben színházi előadások, előadói estek, komoly- és könnyűzenei koncertek, táncművészeti és divatbemutatók, konferenciák és szakmai kiállítások valamint tanfolyamok, klubok és művészeti körök várják az érdeklődőket. Az önkormányzati intézmény uszodát működtet, és hozzá tartozik a Kőbányai Helytörténeti Gyűjtemény is. Értékmegőrző programot valósítanak meg és értéket teremtenek.” (Részlet az intézmény honlapjáról: www.korosi.org)

Pordány Sarolta: Budapest Márka díjat kapott 2013-ban a Kulturális Központ. Mire gondolt, amikor az átadó ünnepségre készült? Miért fontos ez a díj az Ön által vezetett intézménynek?

Joós Tamás: Meglepődtünk, mert nem tudtunk a felterjesztésről, arról, hogy ilyen elismerésben részesülhetünk. Tényleg igazi meglepetés volt, egyszer csak jött a hír, hogy Budapest Márka díjat kaptunk. A kollégák is jóleső érzéssel fogadták, hogy a sok

munka ilyen eredménnyel járt. Hozzáteszem, hogy ez eszmei elismerés, semmi egyéb, ez márkadíj. A díj előtörténete: A fővárosi közgyűlés 2013-ban hozott egy határozatot, amelyben rögzítette, hogy olyan intézmények, szervezetek, gazdálkodó szervezetek, amelyek a kerületükön túlmutatóan, a főváros számára is példaértékű, mintaértékű tevékenységet folytatnak, azokat Budapest Márka díjban részesíti. Nagy öröm volt, a budapesti kulturális intézmények közül elsőként mi kaptuk meg ezt az elismerést. Azt gondolom, hogy a díj mögött az a tevékenységünk van, azt a munkát vette észre a főváros, amely valóban a kerületen túlmutató. Olyan új kezdeményezések, illetve rendezvények valósultak meg Kőbányán, amelyek nemcsak és nem feltétlenül a kerületnek szólnak, hanem a főváros egészének, sőt, elmondhatom, több esetben országos jelentőségűvé váltak. Ilyen többek között a Cseh Tamás-nap, amit már két alkalommal tudtunk megrendezni, és országos rendezvénné is vált (minden évben január 22-én – Magyar Kultúra Napja hétvégéjén). Ilyen a Költészet Napja, amit mindig a költészet parkjában, szintén egy nagyszabású és egyedi programként szervezünk meg (A Magyar Költészet Parkja – minden

évben április 11-én). Ide sorolható a Kőbányai Blues Fesztivál, amelyet a helyi értékekre építünk, hiszen a hazai blues zenének Kőbánya a bölcsője és az otthona, ugyanis nagyon sok kiváló blues zenész született itt, illetve Kőbányán kezdte a pályafutását, valamint jelenleg is itt él. Itt működik a Kőbányai Zenei Stúdió is, ők szintén Budapest Márka Díjasok lett. Olyan nagyobb rendezvények, mint a Kőrösi Nap is túlmutatnak a kerületen. (Kőrösi Csoma Sándor Emléknep – évenként tavasszal). Amikor ideke-

rültem, akkor a kerület vezetőségének az volt a kérése – és továbbra is ez a szándéka –, hogy Kőbányát próbáljuk meg egy kicsit más módon bemutatni. Valljuk be, pejoratív jelzőkkel illették ezt a kerületet, nem arról szóltak a hírek, hogy gazdag kulturális értékekkel bíró kerületben élünk – pedig ez az igazság. Mi viszont éppen ezeket a kőbányai értékeket próbáljuk bemutatni, közvetíteni. Nagyon fontos szerepet játszik tevékenységünkben a helytörténeti munka is. Például a *Kőbányai Kalendárium* jövőre már a harmadik kiadást éri meg, az *Én mesém* című pályázatot pedig több mint öt éve meghirdetjük, és már a 7. kötetét adjuk ki. Éppen idén tettünk közzé egy olyan kiadványt *Kőbánya az én városom* címmel, amelyben a „gyerekszáj” mondja el az olvasóknak, hogy miért jó Kőbányán élni. Emellett még le is rajzolták a gyerekek az élményeiket, tehát egy nagyon kedves kiadvány készült el.

Tevékenységünkkel azt kívánjuk elérni, hogy a kőbányaiaknak és a fővárosiaknak kulturális értékeket mutassunk fel. A Szent László Napok rendezvényünk ezt kiválóan jelzi, hiszen – bár szakrális ünnepből ered – nem búcsút szervezünk, hanem nívós programokkal, koncertekkel állunk a közönség elé. Ilyenek továbbá a Halmajális, amelyet hagyományosan május 1-jén tartunk az Óhegy parkban, valamint az „Advent Kőbányán” ünnepi rendezvénysorozat. Ezekért a tevékenységeinkért kaptuk a Budapest Márkadíjat, pontosabban ennek használati jogát, amelyet egy évig, tehát 2014-ben tüntethetünk fel minden velünk kapcsolatos dokumentumon, rendezvényen.

P. S.: *Hogyan adják át ezt a díjat?*

J. T.: Ez volt az első díjátadás, gondolom, hogy minden kerületben más-más módon adták át. Mi egyszerűen kerekítettünk egy koncerttel egybekötött ünnepséget, s mivel a *Kőbányai Zenei Stúdió* is megkapta ezt a kitüntetést, így a két intézmény közösen vette át György István főpolgármester-helyettestől a díjat. A *Kőbányai Zenei Stúdió* hallgatói, illetve a *Hobó és Bandája* adott egy koncertet, úgyhogy együtt, így ünnepeltük meg ezt a nagy eseményt.

Adventi csokifesztivál, 2012

P. S.: *A Kulturális Központok Országos Szövetsége (KKOSZ) a nyáron Békéscsabán tartotta éves szakmai konferenciáját. Ön alelnökként aktívan részt vett ennek a civil rendezvénynek az előkészítésében és sikeres megvalósításában. Miért vállal ilyen jelentős időbefektetéssel járó feladatokat? Milyen szerepet tölthetnek be az országos kulturális civil szövetségek?*

J. T.: Meggyőződésem, hogy országos szakmai szövetségekre szükség van. A Kulturális Központok Országos Szövetsége (KKOSZ) jelenleg talán a legszélesebb körét fedi le a kulturális intézményhálózatnak. És hála Istennek, az elmúlt időszakban nem kiléptek, hanem beléptek, tehát csatlakoznak az intézmények a szövetséghez. A KKOSZ egyrészt olyan szakmai érdekképviseleti szervezet, amely a szakmát és a szakmaiságot hangsúlyozza, s hálózatépítő szerepe is van, hiszen a tagintézmények rendszeresen találkoznak, kommunikálnak egymással. Van egy egymástól való tanulás funkciója is, hiszen éppen ezeken a konferenciákon látunk, hallunk különböző ötleteket, kezdeményezéseket, ezeket tudjuk adaptálni, hasznosítani saját intézményeink munkájában. Harmadrészt pedig a KKOSZ valójában szakmai érdekképviseleti szervezet. A Magyar Népművelők Egyesülete egyéni tagságra épülő szervezet, a szakszervezet

egy másik oldalról képviseli a szakmát, de intézményi szinten, ahol egyszerre jelenik meg a munkáltató és a munkavállaló, tehát az irányítás és a végrehajtás, egyedül a KKOSZ szólítható meg. Azt gondolom, hogy ezért a KKOSZ nagyon jó partnere lehet a mindenkor ágazati minisztériumnak és a Nemzeti Művelődési Intézetnek is. Tükröt tud tartani a szövetség a jelenlegi kulturális hálózat állapotáról. Folyamatosan hangsúlyozzuk, hogy a művelődésszervezést, a népművelést, a közönségszervezést, a közösségfejlesztést szakmának kell tekinteni, tehát nem végezheti szakértelem nélkül bárki ezt a munkát. Azok a szakmai kritériumok, minőségi szintek, amelyeket képvisel ez a szervezet, a szervezethez csatlakozott intézmények, biztosíthatják azt, hogy ezekben az intézményekben magas szintű munka folyik. És ennek a koordinálásában, szervezésében, az egymással való kommunikációban jelent fontos szerepet a szövetség.

P. S.: *Jól érzi magát ebben a szervezetben?*

J. T.: Igen. Úgy gondolom, hogy nem szabad túlhangsúlyozni egy civil szervezet jelentőségét. Az ilyen konferenciák, mint az idei Békéscsabán, ahol számosan találkoztunk, azt jelzik számomra, hogy ez egy élő szervezet. Hangsúlyozom: a KKOSZ egy élő szervezet, amely működik, tevékenysége nem merül ki abban, hogy

évente tagsági díjat fizetünk be, és tartunk egy közgyűlést. Több olyan rendezvény és kezdeményezés van, amelynek az élére áll, vagy együttműködve csatlakozik másokhoz. Külön érdekes színfolt, hogy megjelentek az úgynevezett agorák is a szövetségben. Több olyan szervezet és intézmény, amelyik régebben kulturális központ volt, most „agora” funkciót tölt be, így alakulóban van egy agora szekciója is a szövetségnek. Úgyhogy jól érzem magam a KKOSZ-ban, mert megismétlem, hogy ez egy élő szervezet.

P. S.: A Nemzeti Művelődési Intézet főigazgatója, Závogyán Magdolna most jelentette be, hogy folytatja az NMI a kulturális közfoglalkoztatási programot. Ismét négyezer munkát keresőnek adnak lehetőséget arra, hogy segítse a közösségi alapú kulturális szervezetek munkáját. Milyen szerepe lehet Budapesten ennek a programnak? Miért vállalta el a fővárosi irányító munka vezetését ebben a programban?

J. T.: Budapestnek ugyanúgy szüksége van a kulturális közfoglalkoztatottakra, mint a vidéki közművelődési intézményeknek. Jó, ha kihasználjuk ezt a nagy lehetőséget. Egyébként az első fővárosi programunk számadatai mutatják az igényt: az elmúlt időszakban több mint másfélszáz foglalkoztatott volt. Most pedig, várhatóan 250 fős lesz ez a létszám, ennyi érdeklődőt

tud Budapest a kulturális közmunkaprogramban fogadni. Szeptember elsejével indul a második foglalkoztatási program, amelyhez intézmények és civil szervezetek is csatlakoztak. Félszáz fölött van a csatlakozó partnerszervezetek – helyi, illetve a fővárosban működő nagyobb kulturális civil szervezetek – száma.

Több okból is hasznos lehet a programban részt vevő intézményeknek – vannak nonprofit kft-k, illetve kulturális tevékenységet ellátó civil szervezetek, önkormányzatok is – a csatlakozás. Egyrészt lehetőséget tudnak biztosítani a környezetükben lévő, jelenleg munkával nem rendelkező, szakmai végzettséggel bíró kollégáknak, hogy határozott időre ugyan, de mégiscsak el tudjanak helyezkedni. Másrészt a közművelődési intézményekben foglalkoztatottak létszáma az elmúlt évtizedben csökkent, és így átmeneti segítséget tud adni a program ahhoz, hogy legalább egy bizonyos ideig optimálisabb létszámmal működjenek a feladatellátók. További saját tapasztalatom, hiszen nálunk is voltak kulturális közfoglalkoztatottak, és természetesen lesznek is, hogy ez a közfoglalkoztatási program, azon kívül, hogy értelmes szakmai elfoglaltságot jelent azoknak, akik bekapcsolódnak, még egyfajta kapcsolatépítő lehetőséget is teremt számukra. Olyan kapcsolati tőkével rendelkeznek majd, amely a későbbi elhelyez-

kedésükben segítheti őket. Az első program tapasztalata, hogy több esetben a közfoglalkoztatásban résztvevő kolléga – mert én kollégának nevezem őket – ott tudott maradni a foglalkoztatónál, vagy onnan jövő segítséggel tudott egy másik helyen állást szerezni. Éri ugyan kritika a programot, de én azt gondolom, az is előny, hogy lehetőséget tud adni arra, hogy visszatérjenek és a szakmába térjenek vissza a munkanélküli kollégák.

Tapasztaltam azt is, hogy sok olyan, reményeim szerint leendő kolléga vett részt ebben a kulturális közfoglalkoztatási programban, akinek nem volt szakmai végzettsége, de ez alatt az öt-hat hónap alatt megszerette és megismerte ezt a szakmát. A képzéseken derült ki, amikor mint foglalkozásvezető feltettem a kérdést, hogy ha a közfoglalkoztatási program véget ér, hol dolgozna legszívesebben, majdnem 90%-ban kulturális intézményeket neveztek meg a résztvevők. Mondhatjuk, hogy ez természetes, hiszen ilyen intézményekben dolgoztak, de nagyon sokuk ezt a szakmát korábban nem ismerte, azt sem tudta, hogy tulajdonképpen milyen is ez a munka. A program ideje alatt jött rá arra, hogy ez kreatív, érdekes, mozgalmas és egy nagyon szerethető szakma. Reményeim szerint a kulturális közfoglalkoztatás II. programja is ilyen eredményeket hoz. Nagyon kíváncsi vagyok, mert ez a program most hosszabb ideig tart. Reményeim szerint ez ciklikusan visszatérő lehetőség lesz majd az elkövetkezendőkben és lehetőséget ad arra, hogy a szakma utánpótlását kineveljük.

P.S.: Most beszéljük erről az intézményről, ahol beszélgetünk. Kérem, helyezze el a Kőbányai Kulturális Központ tevékenységét Budapest főváros kulturális kínálatában! Miért fontosak a kerületi közművelődési intézmények? Milyen hiánypótló szerepet látnak el ezek az önkormányzati fenntartású helyi kulturális központok?

J. T.: Jogi oldalról közelítve, a kerületek ezekkel az intézményekkel, nonprofit szervezetekkel láttatják el azokat a kötelező feladatokat, amelyeket a törvények előírnak számukra. Minden kerület, lehetőségéhez

A költészet parkja, Kőbánya, 2013

képest egy kicsit másképp teszi ezt a dolgát. Azt gondolom, hogy nagyon nagy szükség van erre az intézményhálózatra. Budapestet kezelhetjük egy egészként, mint fővárost. Én is így kezelttem, amikor Budapestre kerültem. Nekem is egy nagyváros volt a főváros. Aztán, ahogy élni kezdtem itt az életemet és dolgoztam, akkor derült ki, hogy ez korántsem így van, mert Budapest kerületekből álló város, a kerületek pedig kerületi részekből állnak. A kerületekben minden megtalálható, minden probléma és előny, éppen, mint vidéken, mint a kisebb településeken: lokálpatriotizmus, helyi értékek, helyi közösségek. Tehát van egy nagy Budapest, amit így hívunk, de az kerületek és kerületrészek összessége. És mindegyiknek megvan a maga jellegzetessége, de még kerületeken belül is nagyon-nagyon eltérő tud lenni egy-egy rész. Nagyon izgalmas feladat, hogy egy kulturális intézmény milyen szolgáltatásokat tud kínálni az itt élőknek. Hiszen nagy kihívás az, hogy Budapesten nagyon sokféle kulturális szolgáltatás elérhető, a színházak, zenei koncertek, hangversenyek, sport, szabadidős lehetőségek. És mégis úgy látom, hogy itt a X. kerületben is, illetve ahol élek, a XVII. kerületben is, a helyi intézményeket nagyon sokan használják, látogatják. És, ha hirtelen megszűnnének, akkor nagyon nagy űr keletkezne a helyi közösségek életében. Ugyanis a helyi közösségek rendszeresen látogatják ezeket a művelődési házakat, hozzánk is rengetegen járnak, a XVII. kerületben a kerületrészek művelődési házait a helyi közösségek rendszeresen használják. Nekünk is három telephelyünk van. Természetesen nagyobb programokat is szerveznek az intézmények a közösségek részvételével.

Ezeket a helyi értékeket, ezeket a helyi specialitásokat az ember megismerheti, feltérképezheti, ekkor tud nagyon jól működni az intézmény, nem idegen testként funkcionál valahol. Nálunk itt Kőbányán például a nyugdíjas klubjaink száma igen magas. „Nosztalgia” színházi bérletünk teltházas, ami ahhoz képest, hogy Budapesten hány színház van, nagyon nagy teljesítmény. Tele vagyunk különböző csoportokkal, mozgásos foglalkozásokkal csakúgy, mint a töb-

Szent László Napok, 2013

bi művelődési ház is. Az is közösségi részvétel, hogyha valaki egy tanfolyamra iratkozik be, mert ha többször találkoznak a résztvevők, akkor abból már kapcsolat alakulhat ki. Tehát ezek a közösségi programok töltik meg többek között az intézményeinket.

P. S.: *Honnan jönnek az érdeklődők a rendezvényekre, klubprogramokra?*

J. T.: Nagyon sokszor más kerületekből is jönnek át hozzánk rendezvényekre, egyébként ezt mérjük is, főleg az állandó, visszatérő rendezvényeinknél és a színházi bérletnél. Értelemszerűen Kőbányáról érkeznek a legtöbben, de még az agglomerációból is jönnek. Főleg a Pest felőli, tehát a Dunéához viszonyítva az inneni agglomerációból nagyon szép számmal van látogatónk. Ez nagyon jó, mert így mindenki érzi, hogy az a tevékenység, amit csinálunk, érdeklődésre tart számot, nem csak a kerületben, hanem a kerületen kívül is. Ismét hozzá kell tennem, hogy ezek a kerületi intézmények ugyanazokkal a gondokkal küszködnek, mint más települések intézményei. Ezt kell majd a módszertani munkában és a szakmai köztudatban is elfogadtatni. Nagyon nagy további feladat az – bár tudunk jó példákat mondani –, hogy Budapesten több kerületben, itt Kőbányán is, előbb-utóbb hozzá kell nyúlni az

épületekhez. A mi épületünk, a központi épület jövőre 40 éves lesz, most fogjuk ünnepelni a 40. évfordulót. Már folytattunk tárgyalásokat az önkormányzattal, hogy a következő pályázati ciklusban tudunk-e olyan forrást találni, amellyel az épületet felújíthatja. Az Újhegyi Községi Házunkra a főváros egy pályázatán több mint félszáz millió forintot nyert az önkormányzat, így annak kialakítása, illetve felújítása napirenden van. Az elkövetkezendő évekre nekünk ez egy nagyon nagy szakmai kihívás lesz, hogy egy többtízemes lakótelepen megjelenő új kulturális intézményt hogyan vezetünk be, és milyen tevékenységeket viszünk bele. Ez egy nagyon érdekes szakmai feladat lesz. Jelenleg az foglalkoztat most a legjobban, hogy amikor az épületet felújítják, átadják, akkor ott hogyan tudunk mi értékeket közvetíteni. Az év második felében erről diskurálunk legtöbbit majd a kollégákkal.

P. S.: *Ez számunkra is központi kérdés, mert a kelenföldi lakótelep közelében működik az intézményünk a BMK (Budapesti Művelődési Központ), és ott 9600 lakásos a lakótelep, úgy 35 ezer ember él ott.*

A KKOSZ békéscsabai konferenciáján fellépett egy nagyon szép Cseh Tamás dalesttel.

Kevés intézményvezető tud színpadra lépni, aktívan részt venni a kul-

Újhegyi gyermeknap, 2014

túra színpadi terjesztésében. A szakmai hitelességet erősíti, ha egy intézményvezető közel van a művészethez, sőt maga is képes művészeti produkciókban részt venni.

J. T.: Azzal kezdem, hogy volt egy Kiss Gyula bácsi nevű tanárunk* Szombathelyen, a főiskolán, aki azt mondta, hogy a népművelés nem hivatalnoki munka, azt nem lehet fehér ingben, nyakkendőben végezni és nincs szombat-vasárnap. Ez fontos mondata volt. A másik pedig valahogy úgy hangzott, hogy akinek nincs valamilyen „mániája”, az ne menjen népművelőnek. Azaz a kultúra valamelyik területén mély ismeretekkel kell rendelkezni. Az lesz segítő, mozgató erő a szakmai munkában, ha valaki néptáncos, kórusban énekel, esetleg zenél, verset mond, színjátzó csoportban vesz részt. Ez mind olyan tevékenység, ami segíti a közösségek kialakítását vagy fejlesztését.

Nekem szerencsém volt, mert tanultam zenélni. Nem tartom olyan különlegesnek, hogy intézményvezetőként kiáll az ember a színpadra. Azt szoktam mondani, hogy így legalább látom a paletta mindkét oldalát. Amikor elmegyek fellépni, zenélni, akkor előadó vagyok, és meg tudom figyelni,

hogy az intézmény, a fogadó helyszín hogyan viselkedik a fellépővel, illetve hogyan szervezi meg azt a rendezvényt. Ezeket a tapasztalatokat értelemszerűen átülteti az ember a saját munkájába, amikor szervezőként hív meg más előadókat. Nagyon sok jó ötletet a fellépéseim során láttam meg, vagy hoztam el magammal, és próbáltam hasznosítani a munkámban. Fontos az is, hogy nagyon jó kapcsolatépítő lehetőségek ezek a fellépések, hiszen sok kollégával a műsorok okán ismerkedem meg, és aztán ebből lehet természetesen egy szakmai kapcsolat is.

P. S.: *Miért fontosak és népszerűek Cseh Tamás dalai? Milyen üzenetet közvetít a hallgatóságnak?*

J. T.: Cseh Tamás dalokat is énekelek, igen. Miért fontosak ezek a dalok? Nagyon nehéz is, meg nagyon könnyű is válaszolni: azért, mert a dalok nagyon jók, értékeket tartalmaznak, amelyeket – többen úgy gondoljuk, hiszen nem csak én énekelek Cseh Tamás dalokat – ébren kell tartani, közvetíteni kell.

Ezt a célt szolgálja a *Cseh Tamás Nap* is, amit évente a Magyar Kultúra Napja környékén rendezünk itt Kőbányán, most már harmadik alkalommal. Részemről ez misszió, hogy Tamás halála után is éljenek a dalok. Bereményi Géza mondta egy interjúban – mikor kérdezték: hogyan lesz ezután –, hogy mindegy, mi történik, csak a dalok éljenek tovább. Hát én énekelek tovább, mert számomra ez gyerekkori szerelem, hiszen én ezen a dalokon tanultam meg igazából gitározni. Ezek a dalok vittek aztán engem tovább a versekhez, és érdekes módon a népzenehez is. Nekem alap volt a Cseh Tamás-i életmű, és ezért tartom fontosnak most is. Sokan vagyunk, akik ezt, hála Isten, fontosnak tartjuk, de az egyike vagyok azoknak, aki azt gondolja, hogy ezeknek a daloknak és ezeknek az értékeknek tovább kell élni, akár táncban, akár zenében, akár képzőművészetben.

P. S.: *Köszönöm szépen a beszélgetést.*

JOÓS TAMÁS a Kőrösi Csoma Sándor Kőbányai Kulturális Központ Budapest igazgatója. Tanulmányokat folytatott a Szombathelyi Tanárképző Főiskola népművelés-történelem szakán (1981-1985), a Pécsi Egyetem művelődési és felnőttképzési menedzser szakán (1996-2000), 1985-ben kezdte pályáját Vas megyében Kőszegen. 1987-től csoportvezető az MMIK-ban, majd 1994-től igazgató Szombathelyen az Oladi Művelődési Központban. 2005-től a Vas Megyei Művelődési és Ifjúsági Központ igazgatója 2011-ig, ezt követően kezdi igazgatni a kőbányai intézményt. Wlassich Gyula – díját 2009-ben kapta. Énekmondó, előadóművész. Megjelent kiadványainak, cd-inek és dvd-inek sorát az Előadói képek: 05 cd lemezbemutató. Átlátszó víz legyen. Cseh Tamás műsor Békéscsabán 2014 zárja.

PORDÁNY SAROLTA ZSÓFIA (Cece, 1954.) tanár, dragodógus, a PTE „Oktatás és Társadalom” Doktori Iskolájának doktorjelöltje, a Pordány és Társa Kkt. Kutatási igazgatója és üzletvezetője. 1991-1999: Az ELTE Tanárképző Karán, valamint a PTE FEEFI művelődésszervező képzéseinek közművelődés-módszertant oktató. 1996-2006: Pedagógiai Társaság Felnőttnevelési Szakosztály tag, 2000: MTA Pedagógiai Bizottság Felnőttnevelési Albizottsága megfigyelő jogú tag, 2004-2012. A Felnőttképzés Fejlesztéséért Egyesület ügyvezető elnöke, 2007-2012. A Felnőttképzési Szemle online folyóirat alapító főszerkesztője (Elérhető: Elektronikus Periodika Archivum és Adatbázis). Könyve: Pordány Sarolta: *Felnőttkori tanulás, közművelődés*, Budapest, 2002. 1991-ben A Magyar Köztársaság Kormánya Ifjúsági Díja kitüntetést kapott. 2014. január 1-jétől a Budapesti Művelődési Központ igazgatója

* Dr. Kiss Gyula (1921-1986), docens, Szombathelyi Tanítóképző Intézet, Berzsenyi Dániel Tanárképző Főiskola.